

ונתתי שלאום בארץ

ליקוט משיחות ומכתבי
כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זצוק"ל

יו"ל בקשר למצב בארץ הקודש

למה עשה ה' ככה?!

הבטחון והאמונה בהשגחה המיוחדת
של הקב"ה על ארץ הקודש

התפקיד העיקרי – חיזוק השמירה וההגנה הרוחנית

פתח דבר

ב"ה.

עת צרה היא ליעקב וממנה יושע.

ימים קשים עוברים על בני ישראל בכל מקום שהם, השמועה הנוראה אשר הגיעה על המאורע המחריד שעוללו מרצחים בני עוולה לאחבי יושבי הגבול ביום שבת קודש שמחת תורה, מזעזעת כל לב ומחרידה כל נפש.

ומני אז, אין הלב יכול להרגע, והוא מבכה את הקדושים שנהרגו על קידוש שמו ית', ונתון לדאגה לשלום אחבי הנתונים במצור ומצוק בשטח האויב, לשלומם של יושבי ארץ הקודש בכלל, והעומדים בקשרי המלחמה בפרט.

והכל מחפשים דורשים תשובות לשאלות ותהיות שונות, עצות להפגת הפחד, ודרך להסרת היאוש שמאימת ליפול ללבבנו.

לאורך השנים, הרבה רועה ישראל, רבן של כל בני הגולה, כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע לעורר ולחזק את העם היושב בציון. תמיד שם בראש מעייניו את המצב בארצנו הק', והי' זועק ותובע, מתפלל ומעורר, למען הגנתם ושימרתם של הדברים בה, בבחינת "והיו עיני ולבי שם תמיד כל הימים".

בין דברי תורתו ומכתביו הקדושים של רבינו ישנם ריבוי ענינים לאין ספור בהם אפשר למצוא דברי הדרכה וחיוזק גם למצבנו כיום, ואשר לכן ראינו ללקט קטעים משיחותיו ואגרותיו שיש בהם כדי ללמד ולעורר ולעודד את אחבי לעת הזאת.

כמובן, אין איתנו יודע עד מה, ואי אפשר לעשות היקש וגזירה שווה בין הדברים שנאמרו במאורעות ההם למצב כיום, אך לאידך, יודעים אנו שדברי צדיקים קיימים לעד, ולא באנו אלא ללקט דברים שאמר רבינו במצבים שונים, הדומים, עכ"פ במקצת, לתקופה בה אנו שרויים כעת.

קובץ זה נחלק לארבעה פרקים:

פרק הראשון – הקדושים הי"ד – חיוזק ונחמה לאחר אסונות שונים שקרו בארץ הקודש ובכלל היל"ת.

הפרק השני – שמירת השי"ת על תושבי ארץ הקודש – ההשגחה המיוחדת של הקב"ה על ארץ הקודש והתעוררות להתחזקות בבטחון בהשי"ת.

הפרק השלישי – התחזקות ברוחניות לניצחון בגשמיים – תפקידנו העיקרי בעת הזאת, חיוזק עם ישראל ואנשי הצבא ברוחניות, והצטיידותו ב"נשק" הרוחני שהוא לימוד התורה וקיום המצוות.

הפרק הרביעי – כיצד להילחם עם האויבים? – הדרך הנכונה לעמוד מול אויבנו בתוקף ובגאון יעקב בדרכה של תורה, ומאידך הסכנה האיומה כאשר הולכים בדרכים הכושלות של ויתור לאויב וכניעה ללחץ אומות העולם.

יש לציין שבפרק זה – הרביעי – הובא רק לקט קצר מאוד מדברי רבינו על נושא כואב זה, והרוצה לעיין ולקבל משנה ברורה בשיטתו של רבינו בזה, יעיין בספר "קראתי ואין עונה", שבו נלקטו רוב שיחות רבינו בנושא זה.

•

השיחות והמכתבים שבחוברת זו נעתיקו ברשות הוצאת ספרים "קה"ת" ו"ועד הנחות בלה"ק", ותודתנו נתונה להם, וזכות הרבים תלוי בהם. יש לציין שרוב השיחות שבקובץ זה לא הוגהו אף במקורם ע"י רבינו, והאחריות על הרושמים בלבד.

תקוותנו שיקשיב השי"ת לקול תחינת עמו ובמהרה נזכה לראות בקיום היעוד "ונתתי שלום בארץ ושכנתם ואין מחריד" ו"חורב לא תעבור בארצכם" ולראות בגלוי כיצד "לא ינום ולא יישן שומר ישראל" ויגאלנו במהרה בגאולת עולם.

חודש מרחשון תשפ"ד

מכון אור החסידות

תוכן העניינים

פרק ראשון • הקדושים הי"ד

כל יהודי שנהרג מפני יהדותו – הוא קדוש! / ההסבר האמיתי – "יודים אהרן" / למה עשה ה' ככה? / כדור של רובה פוגע בגוף, לא בנשמה / זכותם של אלו שנפצעו כאשר הגנו על יהודים

פרק שני • שמירת השי"ת על תושבי ארץ הקודש

חיוזק האמונה והבטחון בה' / נוגע לשכינה מה שקורה עם כל אחד מישראל / כאשר יהודי מראה פנים של חרדה, מראים לו חרדה מלמעלה / הקב"ה מגין על יושבי ארץ הקודש / ארץ אשר עיני ה' אלוך בה תמיד / לאחר השואה – לא תקום פעמיים צרה! / ארץ הקודש – המקום הבטוח ביותר!

פרק שלישי • התחזקות ברוחניות לניצחון בגשמיים

אין לומר שזה "מנהג העולם" ו"נקרה נקרה" / רוצים לשמוע מהרב בנוגע לרוחניות העניינים / החיילים דורשים "מורל" – הכוונה הפנימית היא חיוזק האמונה וביטחון בה'! / לדעת מה כתוב בעיתונים? לומר מזמור תהלים!

פרק רביעי • כיצד להילחם עם האויבים?

לאיזה שלום יש לצפות עם ערבים? / ללא ספק הוא "בא להרגך", אזי "השכם להרגו"! / לעצור ניתוח באמצע מכיוון שיורד דם לחולה? / הפסקת אש – זמן לאויב להתעצם רח"ל! / לימוד מגביהא בן פסיס / החזרת שטחים – סכנה של פיקוח נפש! / יוצאים עליהם בכלי זין אפילו בשבת! / החזרת השטחים גרמה למלחמת יום הכיפורים! / צדקה לזכות החיילים ולזכות ה"מדינאים"

פעולות רוחניות להגנה ושמירה

תפילין • מזוזה • ספרים וקופסת צדקה • אות בספר תורה

צוות המכון: הרב לוי יצחק ברוק, הרב משה גורארי, הרב מאיר יעקב זילברשטרום, הרב צבי הירש זלמנוב, הרב שלום חריטנוב, הרב מנחם טייטלבוים, הרב אברהם מן, הרב ישראל ארי' לייב רבינוביץ, הרב מנחם מענדל רייצס הרב אליהו שוויכה

מכון 'אור החסידות', סניף ארץ הקודש ת.ד. 2033 כפר חב"ד, 6084000 • טל' מערכת: 03-3745979 orhachasidutil@gmail.com
Or Hachasidus - Head Office, 1469 President st. #BSMT, Brooklyn, NY
11213 - United States (718) 534 8673

פרק ראשון

הקדושים הי"ד

הרעד והזעזוע מהמאורעות המחרידים שארעו בארץ הקודש ביום שמחת תורה טרם שככו, נחשבו רח"ל כצאן לטבח יובל לחרוג לאבד למכה ולחרפה. בפרק שלפנינו ליקטנו מהתייחסויותיו של רבינו למאורעות כואבים שאירעו במישך השנים, ובהן הוראות שונות כיצד יש להתייחס למאורע כזה, האם לחפש ביאור והסבר רוחני למה שאירע? איך להתייחס ליהודי שנהרג אך ורק בגלל היותו יהודי? ומה אפשר לעשות לעילוי נשמתם של הנהרגים?

למה עשה ה' ככה?!

אשר להערתה-שאלתה במכתבה מהו הביאור להסכל והצער וכו' של הנ"ל [אלמנות ויתומי המלחמה], באמת הרי זה חלק משאלה כללית מהו הביאור והטעם למציאות הצער והסכל בעולם בכלל, שהרי בורא עולם ומנהיגו הוא עצם הטוב, ובסגנון הידוע, מטבע הטוב להיטיב.

וכמה נסיונות נעשו בפתרון שאלה האמורה, ומהם מהעקריים והמוכנים ביותר הוא בלשון הכתוב: החקר אלוה-תמצא וכו' וכו', שבספר איוב, שהוא אחד מכתבי-קודש שלנו, שכל נקודתו בשאלה האמורה במענה ופתרון שלה, שלכן פלא קצת על השואלים שאלות האמורות, כאילו לא נשאלו ולא נידונו וכו'.

ועוד להוסיף אשר בודאי שהאמונה בהש"ת היא בטבע כל איש ואשה הישראלים ועד לתינוק ותינוקת, שזה מכריח שבודאי ישנו ביאור פשוט ומתקבל בשכלם של תינוקות גם כן. ואמנם ישנו גם ביאור שכזה, והוא –

ובהקדם דוגמא הידועה:

משל לאיש שאין לו כל ידיעה כלל בחכמת הרפואה וטיפול רפואי, ונכנס למחלקת הניתוחים שבבית חולים, ורואה קבוצת אנשים לבושי לבנים ועל פניהם מסוה, ובידיהם כל מיני סכינים ואזמלים וכלים מכלים שונים, ועומדים סביב איש המונח על שולחן כשידיו ורגליו קשורות אליו ברצועות, והאנשים לבושי המדים מרדימים את האיש ומנתחים אותו, ודמו שותת וכו' וכו'. שבודאי יזדעזע זה האיש שנזדמן לשם למראה עיניו ויזעיק את כל הסביבה למעשה איום כזה וכו' וכו'.

ואין פלא, שהרי אין לו כל מושג ניתוח מה הוא, שאף שהוא גורם נזק קל לפי שעה, מציל הוא את חיי האדם ומביאו לחיים בריאים ושלמים עשירות בשנים, וגם אין הדבר מתקבל בשכלו שאיך אפשר הדבר שעל ידי שפוצעים את הגוף והגוף שותת דם ולאחרי זה סובל כאבים וגם בשעת מעשה מוכרחים להרדימו וכו', הרי לכאורה אין מקום לומר שדוקא על ידי זה יתרפא הגוף ויהי' בריא ויוסיף חיים.

הנמשל בנידון שלנו מובן. שהרי בן אדם אינו יודע אלא המתרחש למראה עיניו משך חייו עלי אדמות, שבעים שנה ואם

כל יהודי שנהרג מפני יהדותו – הוא קדוש!

כל אלה שנהרגו בשואה הם קדושים (כפי שנקראים בפי כל ישראל) כיון שנהרגו על קדושת השם (בגלל היותם יהודים), והשם ינקום דמם (כפי שמוסיף כל יהודי שמזכיר קרבנות השואה), ובנוסף התפלה ד"אב הרחמים": "קהלות הקודש שמסרו נפשם על קדושת השם... וינקום נקמת דם עבדיו השפוך, ככתוב בתורת משה... כי דם עבדיו יקום... ובכתבי הקודש נאמר... יודע בגוים לעינינו נקמת דם עבדיך השפוך", היינו, שהקב"ה מעיד עליהם שהם "עבדיו", ומבטיח ש"ינקום נקמת דם עבדיו השפוך", כיון ששפיכת דםם הוא היפך חפצו...

ועד כדי כך גדלה מעלתם מצד הריגתם על קדושת השם, אפילו לולי עבודתם בקיום התורה והמצוות... ע"ד מאמר רז"ל בכיו"ב "אין כל ברי' יכולה לעמוד במחיצתן".

(ספר השיחות ה'הנש"א ח"א עכ" 234)

כל יהודי, שנרצח על שום שהוא יהודי – קדוש יאמר לו, ובטוחים אנו שה' יקום דמו והרוצח ימח שמו.

(מכתב ט"ז אלול ה'תש"מ, נדפס בלקסי שיחות חב"א עכ" 397)

ההסבר האמיתי – "וידום אהרן"

בשנת תשט"ז רצו ערבים בני עוולה מדרין וחמישה תלמידים בכפר חב"ד. הרב עזר בלה ומתח אצל תושבי הישוב. לאחר כחודש, כתב רבינו את דברי החיזוק הבאים, ושלל מציאת "סיבות" למאורע המחריד:

...נתעכב המענה, כי קשה הי' לכתוב לאחר המאורע בכפר חב"ד, אשר אחדים רצו להסבירו על-פי הכתוב בקרובי אקדש. אבל גם שם הענין סתום, ורק למדנו משם שיש לפעמים הנהגה זו, וכיון שגם שם אינו מובן הרי אינו ענין של ביאור אלא גזירה שוה, ולכן בא הזמן של וידום אהרן.

במה דברים אמורים בהנוגע להסברת המאורע, אבל בהתוצאות שנה[מ]מאורע מכריחין אין מקום לספק, וכמו שאירע לאבותינו על ידי המצריים כמה אלפים שנה לפני זה, אשר כל ענין של עינוי וגזרה תשובתו בצדו: וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ.

(אגרות קודש חיי"ג עמ' רל"ט)

ונתתי שלום בארץ

מזה מובן גם כן שלנשמה הנמצאת בעולם האמת, תענוג מיוחד באם רואה אשר בני משפחתו מתאוששים מהאסון ומשתדלים ככל התלוי בהם לסדר חייהם באופן טוב, ואדרבה מעודדים את הנמצאים סביבם, ובכלל כל מעשה טוב הנעשה על ידי בני המשפחה הרי זה נחת רוח מיוחדת לנשמה הנמצאת בעולם האמת ורואה ויודעת על דבר מעשים אלו.

ונחת רוח במיוחד וביתר שאת לנשמה כשרואה שהילדים מתחנכים בחינוך מתאים, בלא יאוש ובלא נפילת רוח ח"ו, כי אם אדרבה, בנוסח המסורתי – לגדלם לתורה לחופה ולמעשים טובים, שבודאי ניתנו הכוחות הדרושים לזה לכל אלו אשר להם נמסר תפקיד זה למלאות אותו במילואו.

ויהי רצון שתעשה בכל האמור בחיות ובמרץ ותהי' דוגמא חי' לכל סביבתה, וזכות בעלה ז"ל יעמוד לה ולכל בני ביתה שיחיו.

(אגרות קודש חב"ס עמ' עז)

זכותם של אלו שנפצעו כאשר הגנו על יהודים

אגרת שנשלחה לכו"כ חיילים שנפצעו במלחמה על חגת יושבי ארץ הקודש

הנני מאשר קבלת מכתבו, ושמחתי לכתבו על דבר הטבת בריאותו. ויהי רצון שתהי' רפואתו קרובה וגם שלמה, היינו כפשוטו, שיחזור לאיתנו ויהי' בריא ושלם לגמרי.

ומובן אשר לא יוגרע על ידי זה מהציון לשבח שניתן לו בעד הגנתו בחרף נפש על עם הקודש בארץ הקודש, הגנה בגופו ממש, כוונתי להענין, בסגנון חכמינו ז"ל, "מיעוט חלבי ודמי" שנגרם על ידי הפצע וכו'. שזהו מסירת נפש בפועל, ולא רק ברצון ובכוח. וזכות זו אשר הקריב מדמו להגנה, כנ"ל, על עם הקודש בארץ הקודש, קיימת גם לאחר החלמתו ורפואתו, ותעמוד לו כל ימי חייו בזה ובבא.

ואם בציון לשבח הניתן על ידי בשר ודם, אפילו כשמונה בקופסה, אין זה גורע מזכותו של מקבל הציון שהצטיין וזכה לאות זה, על אחת כמה וכמה בציון בבשרו ודמו של האדם, שבכגון זה נאמר "בדמיך חיי, בדמיך חיי", שזכות זו קיימת ועומדת לעד גם לאחר הרפואה בשלמותה מבלי רשם בבשר הגשמי.

ויהי רצון שמתוך בריאות הנכונה, בריאות הגוף ובריאות הנפש גם יחד, יזכור ויספר נפלאות ה' ונסיו, ובמצב של שלום על פי המיועד "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד גוי" והייתי לכם לאלקים ואתם תהיו לי לעם".

בכבוד ובברכה.

(אגרות קודש חב"ס עמ' סב ואילך)

בגבורות שמונים שנה והיו ימיו מאה ועשרים שנה, ואין לו מושג מה שהי' לפני זה ומה שיהי' אחרי זה, אשר בערך הזמן שלאחרי ה"ניתוח" (הסבל והצער) הרי זה רגע קטן, ואין זה אפשר שיהי' חשבוננו חשבון צדק?

ואם תמצא לומר הרי זה ביאור לא רק בשביל תינוקות כי אם אמתי מצד עצמו. ויש עוד להאריך בזה, ואין כאן מקומו.

וראוי לצטט בכגון זה דברי רבנו הזקן (אף שכתבם בנוגע לשאלה אחרת) וזה לשונו הקדוש: "היא אמונה פשוטה בסתם כללות ישראל ומסורה בידם מאבותיהם הקדושים שהלכו בתמימות עם ה' בלי לחקור בשכל אנושי ענין האלקות אשר הוא למעלה מהשכל עד אין קץ".

(אגרות קודש חב"ס עמ' רנ ואילך)

כדור של רובה פוגע בגוף, לא בנשמה

אגרת שנשלחה לכו"כ אלמנות שבעציהן מסרו נפשם על קידוש ה' במלחמה על חגת יושבי ארץ הקודש

בצער נודעתי על דבר האסון בפטירת בעלה הי"ד. ויהי רצון אשר מכאן ולהבא אך טוב וחסד ימצא את כל המשפחה, בטוב הנראה והנגלה.

אף שהבא לקמן אולי כבר שמעה מפי כמה, אביע בזה מהגיון לבי עכ"פ בקיצור, ובהקדמה אשר אין כוונת מכתב זה לתרץ קושיות, כי אם להקל הכאב, עכ"פ במקצת.

והנקודה בזה היא אשר עיקר הקשר שבין אדם לחבירו החביב עליו, על אחת כמה וכמה שבין איש לאשתו ובנים לאביהם, אינו מצד הגוף הגשמי שהוא בשר גידים ועצמות, אלא מצד תכונות הנפש והרוח שהן הן עיקר האדם ומהותו ועצמותו, אלא שהקשר בין בני אדם בא על ידי אמצעות הגוף ואבריו, עינים אזנים ידיים וכלי הדיבור וכו', אשר בהם ועל ידם מבטא האדם רעיונותיו ורגשותיו ותכונות נפשו שהם עיקר האדם, כאמור.

מובן אשר כדור של רובה או רסיס של פגז, או מחלה וכו"ב פוגעים ומזיקים לגוף, אבל אין ביכולתם להזיק או אפילו לגרוע בנפש ובנשמה. ומיתה שנגרמה על ידי הכדור או המחלה ענינה הפסק בין הגוף והנשמה, אבל הנשמה ממשיכה בחיים, חיים נצחיים, והיא ממשיכה בקשר עם בני המשפחה, ובפרט החביבים ביותר, מצטערת בצערם ושמחה בכל עניני שמחה הבאים במשפחה.

אלא שבני המשפחה החיים בעולם הזה אין רואים תגובה האמורה בעיני בשר, ואינם יכולים למששה בידים, כיון שנפסק הקשר הגשמי.

פרק שני

שמירת השי"ת על תושבי ארץ הקודש

רבים תרים בימים אלו ומחפשים חיזוק לרגל המצב בו אנו נמצאים, בפרק זה באו אמרות קודש ומכתבים בקשר לאירועים שונים שקרו באה"ק, דברי חיזוק על ההשגחה המיוחדת של הקב"ה על העם היושב בארץ הקודש, אשר "תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה"

חיזוק האמונה והבטחון בה'

בתקופת מלחמת יום הכיפורים ובמשך השנה שלאחרי עורר רבים כמה וכמה פעמים על הצורך להתחזק בבטחון בהקב"ה ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"

...כאן המקום לעורר לפרסם דברים דלקמן לכאו"א מבני, בענין שהזמן גרמא - לחזק בכאו"א מבני האמונה והבטחון בהקב"ה.

...אף שבני"הם ככבשה אחת בין שבעים זאבים, בכל זאת אין מקום לפחד ח"ו, ולחשוב איך יכולים לישון ולהמשיך לעסוק בענייניהם מתוך מנוחה, בשעה שמוקפים ומסובבים בשבעים זאבים - כי, מהברכות של עם ישראל הוא "עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב" - מובדלים מכל העולם והגויים אשר בו, כאילו שאין עולם כלל מסביבם, והם למעלה מכל חוקי הטבע ומכל הנהגות הטבע, ובמילא אי אפשר אשר מי שהוא יוכל לנגוע בהם ח"ו, ואפילו לא באיש אחד מבני"ה.

...ודברים אלו נאמרו לא לשם "הרגעה" בעלמא, אלא כן הוא אמיתית הדבר: ע"י שה"ישכון" דבני"ה הוא מ"ראש צורים אלו האבות" ו"גבעות אלו האמהות", ע"י הליכה בדרכם בקיום התומצ"צ מבלי להתחשב עם הגויים שמסביבו (דוגמת האבות והאמהות, אף שהיו מתי מספר) - עי"ז הוא שוכן בטח מבלי שום פחד מה"שבעים זאבים", ויתירה מזו, וכמש"נ באברהם אבינו אשר למרות ש"אחד ה' אברהם", בכ"ז (ודוקא ע"י זה) "ויירש זרעו את כל הארץ", כיון ש"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים" - ארץ שבעת עממין, ארץ כנען, שנעשית "ארץ ישראל", "לך ולזרעך עד עולם".

ענין הנ"ל נוגע הוא לכאו"א מבני, ובכל מקום שהם. ולכן כדאי להשתדל לפרסם זה ככל האפשרי בכדי שיגיע לכאו"א מבני.

וע"פ מש"נ "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז גו' להשבית אויב ומתנקם", מובן שזה שייך ונוגע גם לקטנים וקטנות כו'. ולכן יש להשתדל במיוחד לפרסם ולהסביר כל הנ"ל גם לקטנים וקטנות - בסגנון המתאים להם.

...ודברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, ולכן ברור שדברים הנ"ל יפעלו את פעולתם, לחזק בכאו"א מבני הבטחון בהקב"ה ד"לא ינום ולא יישן שומר ישראל" בכל מקום שהם

ובכל הזמנים, ועי"ז ילך כאו"א לבטח דרכו, כפשוטו בעוה"ז הגשמי, ועאכו"כ בנוגע להליכה בדרך המלך, מלכו של עולם הקב"ה, "דרך ה' לעשות צדקה ומשפט" - לימוד התורה וקיום המצוות והתעסקות ב"הנהג בהן מנהג דרך ארץ", מתוך הרחבה והרווחה ומתוך שמחה וטוב לבב.

(תורת מנחם חני"ז עמ' 96 ואילך)

נוגע לשכינה מה שקורה עם כל אחד מישראל

...כאן המקום להזכיר אודות הצורך להסביר גם לילדים - הן ילדים בשנים והן ילדים בהבנת והשגת עניני התורה - שבני"הם "עם לבדד ישכון", "בטח בדד עין יעקב", באופן ש"דתייהם שונות מכל עם", ואין להם מה להתיירא ולהתפעל מהיותם בדוגמת "כבשה (אחת) העומדת בין שבעים זאבים", ו"בגויים לא יתחשב", שהגויים אינם רוצים להתחשב בו ומתייחסים אליו באופן כך וכך - שהרי "לא ינום ולא יישן שומר ישראל", ולכן, אף אחד אינו יכול לפגוע בהם, כיון שבני"הם "בבת עינו" של הקב"ה, שאומר, ש"הנוגע בכם נוגע בבבת עינו".

וכפי שמבין גם ילד קטן גודל היוקר של בבת עינו של אדם, ועד כמה הוא שומר עלי' כו'; והרי הסיבה שכן הוא באדם למטה, היא, לפי שכן הוא בנוגע לאדם העליון כו'.

וכמו"כ נוגע להקב"ה כל דבר שקורה עם איש ישראל, וכמ"ש "בכל צרתם לו צר",

ועד כדי כך, שאפילו בנוגע ליהודי שנתחייב מיתה הכי חמורה מד' מיתות ב"ד, איתא במשנה: "בשעה שאדם מצטער, שכינה מה לשון אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי",

- ולהעיר מדיוק הלשון "שכינה מה לשון אומרת כו'" (באיזו לשון היא קובלת ומתנודדת עליו), והיינו, שאין כאן שאלה אם השכינה אומרת משהו, אלא "מה לשון אומרת", כי, ברור הדבר ללא ספק כלל שהשכינה אומרת משהו, כיון שנוגע לשכינה מה שקורה עם כל אחד מישראל!

וכאמור לעיל שדברים אלו נאמרים לא לשם "הרגעה" בעלמא, אלא כן הוא אמיתית הדבר.

ובנוגע לפועל:

ונתתי שלום בארץ

ואזי יקויים מה שקראנו בפרשה אתמול:

"וישבכם לבטח בארצכם" – בני ישראל ישבו לבטח בארץ ישראל; "ונתתי שלום בארץ" – הקב"ה יצליח שיהי' שלום בארץ הקדושה; "והייתי לכם לאלקים" – הקב"ה יהי' אלקים שלנו ("אונזער ג-ט"), אלקים של כל ישראל בכל מקום שהם; "ואתם תהיו לי לעם" – וכל אחד מכם, וכולכם יחד, וכולנו יחד, עם כל אחב"י, יהיו עמו של הקב"ה,

והוא יוציאם, בידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, מכל הקשיים, ויביא להם שלום ובטח בכל המצטרך להם,

ובקרוב ממש יקויים מה שקראנו בסוף הפרשה: "ואולך אתכם קוממיות" – הקב"ה יוליך כל אחד מישראל, וכל ישראל, "בקומה זקופה", בקרוב ממש, בגאולה האמיתית, השלמה והמלאה ע"י משיח צדקנו, שיבוא בקרוב, והוא יוציא אותנו, הנמצאים בחוץ-לארץ, ואת בני ישראל הנמצאים בארץ ישראל, מן הגלות, וימשיך בכל העולם מלכות ש-ד-י, בגאולה האמיתית והשלמה בקרוב ממש. אמן כן יהי רצון.

(תורת מנחם חנ"י עמ' 414 ואילך)

ארץ אשר עיני ה' ארוקיק בה תמיד

באותה תקופה שררה בהל"ה גדולה וחורדה קיומית ע"י היישוב היהודי בארץ הקודש. היו שתבנו לנסוע באותה העת מחו"ל לארץ, אך בעקבות המצב חשבו לדחות את הנסיעה, ושאלו בעצת הרבי, וכמובן, שגם בין תושבי ארץ הקודש שרר פחד גדול. להלן לקט ממענות הרבי באותם ימים:

מברק לתושבי כפר חב"ד:

ועד כפר חב"ד ובראשם הרב שליט"א

זכו ונמצאים בתוככי אלפי ישראל באה"ק אשר עיני ה' אלקיך בה תמיד. ובודאי ובודאי לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ה' על יד ימינך, [ה'] ישמור אותם וכל בני ישראל שליט"א מעתה ועד עולם.

המצפה לבשורות טובות בטוב הנראה והנגלה, ובקרוב.

לכמה תלמידים מיישיבת תורת אמת בירושלים עיה"ק:

במענה למברקם – ילמדו בהתמדה ובשקידה וכל התלמידים, ובודאי ובודאי לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ויבשרו טוב.

מענות לשואלים שונים:

אין עתה הזמן כלל לנסוע מאה"ק ת"ו, ונתראה בעז"ה בשובע שמחות בחודש השמחה – חודש תשרי הבע"ל.

•

אין דעתי נוחה כלל וכלל מהבהלות והגזמות, וה' ישמור כל הנזכרים לעיל בתוככי כל אחינו בני ישראל שליט"א בכל מקום שהם, ובפרט במקום אשר עיני ה' א"ה בה תמיד.

•

פשיטא שאין לפחד ולא יפחידוהו וגם לא את עצמם, ויקויים ונתתי שלום בארץ וגו'.

לכל לראש – עוד לפני ההתעסקות בענייני המבצעים – יש להתחיל בחיזוק ענין הבטחון, ובלשון הכתוב: "ישראל בטח בה" עזרם ומגינם הוא" – ולכן לא מתפעלים מזה שיש באו"ם כ-130 גוים וכולם עומדים נגד יהודי אחד, ואדרבה: כאשר הם רואים שבנ"י עומדים בתוקף, הרי זה פועל עליהם שלא ירצו להציק לבנ"י...

(תורת מנחם חנ"י עמ' 105 ואילך)

כאשר יהודי מראה פנים של חדוה, מראים לו חדוה מלמעלה

ימים ספורים לאחר פרץ מלחמת יום הכיפורים, והבהלה שהתעוררה בעקבותי, עורר רבנו ע"י כך ש"שמחה פורצת גדר"

...ידוע הפירוש (והמשל) בפסוק "באור פני מלך חיים", שבאיזה מעמד ומצב שבו נמצאים, הנה בשעה שפוגשים "פני מלך", אזי מקבלים "חיים" – חיים עם כל הפירושים, ו"מאן דיהיב חיי יהיב מזוני" וכו' וכו'.

וענין זה קשור גם עם תורת הבעש"ט – שר' לוי יצחק מבארדיטשוב כותב שהבעש"ט הי' תמיד חוזר לפני הקהל – על הפסוק "ה' צלך", שהקב"ה הוא כמו "צל" של יהודי: כשם שה"צל" עושה אותם תנועות שעושה האדם (שממנו נעשה הצל), כך גם "ה' צלך", שכפי שיהודי מתנהג למטה, כך עושה גם הקב"ה כביכול.

וזהו גם מ"ש בזהר: "תא חזי", ש"כגוונא" – כפי שיהודי מראה פניו מלמטה, כך מראים לו גם מלמעלה, וכאשר יהודי מראה פנים של חדוה, מראים לו חדוה מלמעלה (כפי שהזהר מאריך בזה בפרטיות).

ומצד כל הענינים הנ"ל, הרי מובן, שהדרך לסייע בימים אלו היא ע"י אופן של שמחה, ששמחה פורץ גדר (גם הגדר של הפסק מקום גשמי).

(תורת מנחם חנ"י עמ' 67)

הקב"ה מגין על יושבי ארץ הקודש

בתקופת ההמתנה המתוחה למלחמת ששת הימים, נשא רבינו דברים במעמד כינוס ילדי ישראל לכבוד ל"ג בעומר, ובתוכם דברי ביטחון וחיזוק

יש עוד ענין והוראה מיוחדת בקשר עם המצב הנוכחי של אחיכם ואחיותיכם – אחינו ואחיותינו – הנמצאים בארץ הקודש, בארץ ישראל. הם עומדים עתה במצב כזה שהקב"ה מגין עליהם ושולח להם את ברכותיו ואת ישועתו במדה יתרה, כדי שיצאו – והם אכן יצאו – מהמצב הנוכחי בהצלחה.

– מוטלים עליכם (ועלינו) חוב וזכות מיוחדים לסייע להם. אתם – ע"ז שתלמדו פסוק אחד יותר בתורה, תקיימו עוד מצוה ועוד מצוה, מבלי להחמיץ שום הזדמנות בזה, ותפעלו בזה גם ע"פ הציווי "ואהבת לרעך כמוך", להשפיע על קרובים, ידידים ובני משפחה, שגם הם ינצלו את כל האפשרויות שבידיהם כדי להפיץ את התורה ומצוותי – שכדברי רשב"י, הרי זה מציל כל איש ישראל בכל מקום שהוא מהקשיים שנתקל בהם, ומביא לו את ברכותיו של הקב"ה במדה יתרה, ישועה והצלחה.

ועאכו"כ בארץ הקודש, שנקראת בתורתנו הקדושה והאמיתית:
**"ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד
 אחרית שנה".**

ודבר ברור הוא, שהקב"ה נמצא עתה (על דרך המשל המובא
 בנוגע לחודש אלול בערך לשאר החדשים) כ"מלך בשדה",
 ומקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם,
 וכל יהודי יכול לגשת להקב"ה ולבקש ממנו בקשותיו והקב"ה
 ודאי ימלא אותן.

וכאמור, הקב"ה מודיע ומכריז לבנ"י בכל מקום שהם,
 ועאכו"כ בארץ הקודש: "בני אל תתיראו", ואדרבה: ודאי יהי'
 "ויבא יעקב ש"ם (עיר שכם אשר) בארץ כנען".

(תורה כנחם ההשג"א ח"ב עמ' 173 ואילך)

ארץ הקודש – המקום הבטוח ביותר!

**בהמשך להג"ר בש"ק פרשת בא הוסבר ע"י ההשגחה המיוחדת של הקב"ה
 בארץ הקודש ואשר היא המקום הבטוח ביותר:**

המאורעות דימים האחרונים בהענין ד"מלכיות מתגרות זו
 בזו" מדגישים שנמצאים בסמיכות ממש להגאולה, כמבואר
 במדרשי חז"ל שענין זה הוא מסימני הגאולה.

ובלשון המדרש: "שנה שמלך ובלשון המדרש המשיח נגלה בו
 . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . וכל אומות העולם מתרעשין
 ומתבליין . . ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו כל
 מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם הגיע זמן גאולתכם".

ופשוט, שמאורעות אלה לא יפגעו כלל וכלל בבנ"י, שהם
בבת עינו של הקב"ה "הנוגע בכם כנוגע בבבת עינו" [שב"בבת
 עינו" ("אישון העין") גדולה ביותר הזהירות אפילו מגיעה הכי
 קלה, שלא בערך לגבי הזהירות בנוגע לשאר חלקי הגוף], כולל
 ובמיוחד בנוגע לבנ"י הדורים בארצנו הקדושה, שכיון שהיא
 "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך דורש אותה (שימת לב מיוחדת)
 תמיד עיני ה' אלקיך בה (ומוסיף ומפרט) מרשית השנה ועד
 אחרית שנה (מתחילתה ועד סופה בשווה), הרי היא המקום
 הבטוח ביותר.

ובנוגע לפעולותיהם של שונאי ישראל שמנסים לפגוע ח"ו –
 אין בהם ממש, ולא יעלה הדבר בידם, כיון, ש"לא ינום ולא יישן
 שומר ישראל", ואלה שנפגעו באופן קל [אף שמצד גודל מעלתם
 של ישראל, "בבת עינו" של הקב"ה, גם נגיעה הכי קלה היא דבר
 חמור] – יזכו תיכף ומיד לרפואה שלימה, ועד לתכלית השלימות
 שברפואה, באופן שעוקרת ומבטל החולי מלמפרע (ע"ד פעולת
 חכם – "וכל בניך לימודי ה'" – בעקירת נדר מלמפרע).

ועד"ז בנוגע לכל בנ"י בכל מקום שהם – כמפורש בפרשתנו
 בנוגע להזמן שלפני ובסמיכות להציאה ממצרים, ועד"ז בימינו
 אלה, ברגעי הגלות האחרונים: **ולכל בני ישראל הי' אור
 במושבותם".**

(ספר השו"ת תנש"א ח"א עמ' 284 ואילך)

ומה בחז"ל שכתוב הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל אין
 מה לפחד, כל שכן בארץ ישראל שכתוב ה' אלקיך בה תמיד
 מראשית השנה ועד אחרית שנה, ודאי אין מה לפחד.

הנישואים יהיו בשעה טובה ומוצלחת בזמנם בארץ הקדש כי
 שם ציוה ה' את הברכה חיים עד העולם.

(אגרות קודש חכ"ר עמ' שלב ואילך)

לאחרי השואה – לא תקום פעמיים צרה!

**בתקופת מלחמת המפרץ, כאשר רבים חששו להמשך קיומו של עם ישראל בארץ
 הקודש, נשא רבינו בש"פ וארא ה'תשנ"א – דברים ברורים שמאורעות השואה
 לא יע"א יחזרו שנית, וע"י ההשגחה המיוחדת של הקב"ה ע"י עם ישראל ובפרט
 בארץ הקודש:**

...בנ"י דדור זה – שארית הפליטה של השואה, שבה נספו
 מליוני יהודים על קידוש השם, השם ינקום דמם – הנם בבחי'
 "אוד מוצל מאש", והם עדות חי' על כך שלמרות הגזירות על
 בנ"י הבאות כתוצאה מ"ויגע בכף ירכו" (כדאיתא במדרש), הרי
 "ויבא יעקב ש"ם".

ומזה מובן, עד כמה מושלל לדבר ולקטרג ר"ל על בנ"י בכלל,
 ועל יהודים מדור זה במיוחד, ועאכו"כ לא לקטרג ח"ו תוך כדי
 חילול כבודם של בנ"י שנספו על קידוש השם, נשמות קדושות
 וטהורות, וגופים קדושים וטהורים שעלו בלהב השמימה (ע"ד
 קרבן עולה)... רחמנא ליצלן, לא תקום פעמיים צרה.

רחמנא ליצלן לומר שהקב"ה מנהל רוגז על בנ"י. אדרבה:
 הקב"ה אוהב את בנ"י ובאהבה עצמית בכל זמן ובכל מקום, כפי
 שכל יהודי אומר בתפילה בכל יום ויום: "אהבת עולם (רבה)
 אהבתנו", ובסיום הברכה: "הבוחר בעמו ישראל באהבה"!

...ועאכו"כ חלילה וחס לומר ואפילו לחשוב בחשבוננו של
 הקב"ה, שהחטאים כו' יכולים רחמנא ליצלן להביא שואה נוספת
 ר"ל ור"ל, הי' לא תהי' ...!

דבר הפשוט הוא, עד כדי כך שכל צריכים אפילו לעורר ע"י
 כך, שלאחרי השואה – לא תקום פעמיים צרה, לא מעין די"ל ולא
 מקצתי ר"ל, ואדרבא: יהי' אך טוב וחסד, בטוב הנראה והנגלה,
 לכל יהודי ולכל בנ"י בכל מקום שהם, ובהדגשה – טוב הנראה
 והנגלה!!!

ובאם הדברים אמורים בכל הזמנים, עאכו"כ בדורנו זה עצמו
 – בזמנים אלו שהאומות מתגרות זו בזו, כשלבני ישראל ישנה
 הבטחה מיוחדת מהקב"ה "בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא
 עשיתי אלא בשבילכם", נוסף על ריבוי ההבטחות בתורה ש"לא
 ינום ולא יישן שומר ישראל", ו"עמו אנכי בצרה", ו"פדה אלקים
 את ישראל מכל צרותיו" (ורק לאחר מכן "והוא יפדה את ישראל
 מכל עונותיו" וכו' וכו' –

דבר ברור הוא ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל" בכל מקום
 בעולם שבו נמצאים יהודים, גם בחוץ לארץ,

פרק שלישי

התחזקות ברוחניות לניצחון בגשמיות

בתקופה זו ישנה התעוררות לסייע ולהשתתף עם העומדים במערכות המלחמה. לאורך השנים הדגיש רבינו שאין לשכוח שתפקידו העיקרי של יהודי יר"ש להתחזק ולחזק את עם ישראל ואת אנשי הצבא בפרט, בלימוד התורה וקיום המצוות.

לפנינו לקט קצר של כמה שיחות קודש שנשא רבינו בקשר למצבים שונים בארץ הקודש בהם דיבר על הצורך לחזק את הבטחון והאמונה אצל החיילים ע"י ה"נשק הסורי" – שהוא קיום המצוות, ושאין תפקידנו לעורר על רשעות המהבלים או לעסוק בקריאת החדשות

שהרי זה דבר ידוע לכל, ומקרא מלא דיבר הכתוב (עוד לפני מ"ת, ועד"ז לאחר מ"ת) "והוא יהי' פרא אדם ידו בכל וגו'", ורש"י אומר לבן חמש למקרא ש"הלכה היא בידוע שעשו שונא ליעקב"!

רוצים לשמוע מהרב בנוגע לרוחניות הענינים

ולהעיר ולהבהיר:

בודאי שצריך להרעיש את העולם, להפגין ולזעוק על הרשעות של המהבלים וכו', וזהו ענין שיש בזה תועלת כו'. וכפי שמצינו מקור לזה בתורה – כמסופר בגמרא ש"גזרה המלכות גזרה... הלכו ונטלו עצה ממטרוניתא .. אמרה להם בואו והפגינו בלילה, הלכו והפגינו בלילה .. וביטלום";

אבל צריך לדעת להבחין בין העיקר לטפל, ולדעת מהו התפקיד של מי שנמצא ברחוב – שהוא זה שצריך להפגין ולזעוק על רשעותם כו', ומהו התפקיד של רב, מנהיג ומדריך רוחני וכו', שמסתכלים עליו ורוצים לשמוע חוות דעתו בנוגע לרוחניות הענינים – שהוא צריך לזעוק: "יהודים עשו תשובה"! ("אידן טוט תשובה!"), בואו ונפשפש במעשינו – להוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות, הנחת תפילין, שמירת שבת וכו'. והיינו, שעיקר החיות והלהט ("דער קאָך") צריך להיות בביטול סיבת המאורע – "מעשינו כו'", ובדרך ממילא יש הצלחה גם בפעולות שעושים בדרך הטבע לבטל המסובב כו'.

...ונקודת הדברים – שיש להתנהג ע"פ מ"ש הרמב"ם ש"בזמן שתבוא צרה... ידעו הכל שבגלל מעשיהם כו', וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם".

וזהו מ"ש "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", וכפי שמפרש הבעש"ט שלא זו בלבד שיפטר מן הצרה, אלא עוד זאת ש"ממנה יושע", שמן הצרה ההיא תצא לו עוד ישועה, והיינו, שה"צרה" עצמה נהפכת ל"צהר" שהו"ע האור כו', עי"ז שממשיכים רצון (צרה גם אותיות רצה, שהו"ע הרצון) חדש מבחי' שלמעלה מסדר השתלשלות כו'.

ומסיימים את ימי הגלות האחרונים באופן ד"לפום צערא אגרא", ועד לקיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" – דבנ"י

אין לומר שזה "מנהג העולם" ו"נקרה נקרית"

כתב הרמב"ם בריש הלכות תעניות: "בזמן שתבוא צרה... ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן... וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם. אבל אם... יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו, וצרה זו נקרה נקרית, הרי זו וכו'", ומסיים: "הוא שכתוב בתורה והלכתם עמי בקרי וכו'".

והיינו, שיש כאן פסק הלכה לכל אחד מישראל, שכשקורה מאורע מסויים, אסור לומר שזה "מנהג העולם" ו"נקרה נקרית", אלא צריך לדעת שסיבת המאורע היא בגלל שהיו מעשים בלתי-רצויים, שצריך לתקנם כו', ועצם הידיעה וההתבוננות בזה פועלת כבר שהענין הבלתי-רצוי מתבטל לגמרי, ועכ"פ – בנוגע מכאן להבא (אף שתיקון הענין במעשה בפועל יהי' לאח"ז)...

ובנוגע לעניננו:

לאחרי המאורע כו' [הרצח הנורא שהי' במעלות. המו"ף], כחיתי יום יומיים, מתוך תקוה שיעמוד מישוהו – ובפרט מי שנתמנה למנהיג רוחני, ויש לו סמיכה לרבנות וכו', ותפקידו לומר מהי דעת תורה כו' – ויבהיר, שכיון שברור הדבר שגויים אינם בעלי-בתים על יהודים, הנה כשקורה מאורע כזה, צריך מיד לקשר זאת עם מעשיהם של בני".

ובהקדמה – שבודאי אין בזה משום הצטדקות ח"ו בנוגע למחבלים שעשו זאת, ובודאי יענשו על זה כו',

– וע"ד שמצינו בנוגע לשעבוד מצרים, שאע"פ שהיתה גזירה מלמעלה "ועבדום וענו אותם וגו'", מ"מ, אין זה מצדיק את הנהגת פרעה ועמו, שנענשו על זה והי' להם סוף מר כו' (כמבואר בדברי הרמב"ם והראב"ד ונו"כ). ועד"ז בנוגע לכל המלכיות שנקראו ע"ש מצרים ע"ש שהם מצירים לישראל –

אבל בנוגע לבנ"י עצמם – עליהם לדעת שאין לגויים שליטה עליהם כלל, ואינם אלא כגרזן ביד החוצב בו, כך, שבנ"י צריכים להתייחס למאורע זה שהוא "בגלל מעשיהם".

...אך לדאבוננו, הנה במקום לזעוק על הצרה ע"י הפשפוש במעשיהם כו', ישנם כאלו שזעקו רק על רשעות המחבלים, באמרם שה"קוזק" הוא "קוזק" וכו' – שבזה לא חידשו מאומה,

ולכל לראש – "נשק" התפילין, כדברי הגמרא על הפסוק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", "אלו תפילין שבראש".

וכאשר שואלים קושיות: מה הקשר בין הנחת תפילין או לבישת ציצית להרמת ה"מורל" וכו'?

ובכן, כבר נתבאר לעיל שזה כמו בכל הענינים, פיזיקה, רפואה, נשק וכו' – שלא נוגע הבנת הענין בשכל; נוגע מה שניסו וראו שהדבר הצליח, בניגוד לדרך הקודמת שניסו וראו את התוצאה ההפוכה רח"ל.

אם ירצה, הנה לאחר כן, בשעת הפנאי שלו, יחקור וילמד מהי הסיבה לכך שדרך זו הצליחה ולא דרך אחרת; אבל מה שעליו לעשות מיד – לתת למי שצריך את הנשק שכבר נוסה במשך יותר משלושת אלפי שנה ותמיד הצליח, ובוודאי ובוודאי יצליח גם עכשיו: "והי' מחניך קדוש", שעי"ז "ה" אלקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויבך לפניך".

(תורת מנחם חנוך עמ' 274 ואילך)

לדעת מה כתוב בעיתונים? לומר מזמור תהלים!

...נהוג בזמננו זה שכל אחד אוחז שהוא מוכרח לדעת מה שכתוב בעיתונים. ולא רק ידיעה גרידא, אלא הרי הוא מתעסק בזה ומתבונן בכל פרטי הענינים. ועד כדי כך, כפי שרואים בימינו אלה, שמחווים דעה ואומרים, שגנרל וראש הצבא פלוני אמר דבר סביר ("א גלייכע זאך"), ואילו גנרל וראש הצבא פלוני אמר דברים 'מעוקמים' ("א קרומע זאך"). ועוד מוסיפים לזה ראיות מדברי ראש צבא אחר, עם כל הפלפולים והשקלא וטריא שבדבר.

שבאמת, מכיון שהשפעתו של היהודי בענינים אלו באופן ישיר היא מועטת, ועיקר השפעתו היא ע"י אמירת מזמור תהלים, וע"י הוספה בלימוד התורה ובקיום מצוותי, ובהידור דוקא, ובמיוחד בכל זה – ע"י לימוד פנימיות התורה הקשורה עם קאתי מר דא מלכא משיחא – ה' צריך להיות כל עיסוקו בענינים אלו בלבד. ואעפ"כ מבזבזים כמות זמן מסויימת בכדי לדעת מענינים אלו. ועד כדי כך, שענינים שאינו יודע, שואל ומברר אצל חבירו. וכך הוא שואל ומתעניין מה דעתו של שר צבא זה, ומהי דעתו של שר צבא אחר, ואח"כ הוא תופס את שר הצבא בטעות, שהוא עצמו מתחרט ומשנה את דעתו, ומודה שטעה. או שטוען שכוונתו מלכתחילה היתה אחרת כו', עם כל שאר הענינים שבזה.

שהם [הנהגות כאלו] כולם היפך השכל וההנהגה אפילו דאומות העולם, ועאכו"כ היפך השכל ד"עם חכם ונבון"...

(כ"ז ניסן התש"א)

בכלל, ובמיוחד אלו שמסרו נפשם על קידוש השם, ועד למאורע שאירע בימים האחרונים, ובקרוב ממש – "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו" נלך לקבל משיח צדקנו, ו"שמחת עולם על ראשם".

(תורת מנחם חנוך עמ' 571 ואילך)

החיילים דורשים "מורל" – הכוונתה הפנימית היא חיזוק האמונה וביטחון בה!

...אנשי הצבא עצמם דורשים שיתנו להם רוחניות, אלא שקוראים זאת בשם "מורל".

...הם יודעים להעריך את חשיבות הנשק, אבל הם יודעים שההצלחה עם הנשק תלוי' בכך שבפנימיות המצב-רוח הוא כדבעי, ואז יכולים לנצל את הנשק בשלימותו, ועד – שעי"ז שהצד שכנגד יודע שעומדים מוכנים עם הנשק, הנה מלכתחילה אינו יוצא למלחמה!

במה דברים אמורים – בהיותו איש שלם ובריא, ללא ספקות, ויש לו בטחון – ובלשונם: "מורל" – ש"ה' ישמר עיר", ואז יש הצלחה ללבוש בדרך הטבע, שעל ידו תומשך ההנהגה הניסית באופן של התלבשות.

...ובכן: אנשי הצבא דורשים שלא ישלחו להם "זמרים", ובלשונם: "בדרנים", שרק מבלבלים את הראש ע"י אמירת ענינים של ליצנות, ענינים שאין בהם תוכן, כדי שלא יחשבו אודות ענין שיש בו תוכן, ותמורת זה – דורשים הם – ישלחו להם אנשים שידברו עמהם אודות ענינים שיש בהם תוכן; והדיבור עמהם יהי' באופן ד"טופח על מנת להטפוח", שגם לאחר שהמדבר ילך לדרכו, תישאר אצל השומע פעולת הדברים באופן שיהיו מזה פירות ופירות-פירותיהן, כיון שנתנו לו "חומר" (כפי שנקרא שם) שעמו יוכל לעבוד על עצמו ללכת "מחיל אל חיל".

...ובכן: צריכים לתת להם "נשק" רוחני, שהוא רוח החי' שנותן חיות בנשק הגשמי – כשם שבנשק הגשמי גופא תלוי' ההצלחה ב"רוחניות" שבו, שנבנה והורכב ע"פ חשבונות רוחניים של חכמת עשיית כלי נשק, ועוד זאת, שמשתמש בו מי שיש בו רוח חי', "רוחניות", בערך לנשק הדומם.

וצריך להיות גם באופן שמנסים אותו בכל מיני אופנים – לא רק בשיטות של חקירה, אלא בפועל ממש, כמו בנשק גשמי, שלא די בכך שהוא מתאים לפי כל החשבונות, אלא מנסים אותו בפועל בשדה המיוחד לכך, ועאכו"כ בנוגע ל"נשק" רוחני, שבו תלוי' לא רק חיות הגוף, אלא גם חיות הנשמה, הרי בודאי שלא נוגע הפלפול ושקו"ט שעורכים ב"ועידות", אלא נוגע שראו את ההצלחה לאחר שניסו את ה"נשק" בכל מיני מצבים שונים ומשונים, כמדובר לעיל.

פרק רביעי

כיצד להילחם עם האויבים?

רבים תוהים כיצד הגיע המצב הבמחנה בארץ הקודש לשפל כה נורא, עד שישונאי ישראל נשאו ראש באופן איום כל כך לאורך השנים התריע רבינו רבות והדריך כיצד צריכים לנהוג מול אויבי וישונאי ישראל.

רבינו חזר וצעק והתריע שאין לדבר על החזרת שטחים מארץ הקודש לישונאינו, ואשר דבר זה מעמיד בסכנה גלוי ומוחשית את היושבים בציון.

גם בעת מלחמות, שב והתריע רבינו שאין להתפעל מלחצי אומות העולם מסביב אלא יש לחום בתקיפות ולסיים את כל הפעולות הנדרשות כדי למגר את האויבים כך שינוסו מפני עם ישראל.

לפנינו לקט קצר משיחות ומכתבי רבינו בענין זה, שיש בהם כדי ללמד על המצב בו אנו נתונים כעת.

לאיזה שלום יש לצפות עם ערבים?

בנוגע לשאלותיהם, והן . . בקשר להשלום הצפוי עם השכנים הערביים.

...שלום אמתי יכול להיות רק אז אם הוא מבוסס על הרצון הטוב של שני הצדדים. ואיני רואה סיבה וטעם שירצו השכנים הערבים של ארצנו הק' לעשות שלום אמתי, שכולל בתוכו יאוש בהחלט מצדם מכמה וכמה שטחים שנכבשו לאחרונה ועל אחת כמה וכמה שטחים שכבשום לפני עשרים שנה, וכן הודי' אשר עם ישראל בארץ ישראל יש לו כל הזכויות לדור שם מבלי כל היתלות במשהו אחר וכולי.

ולאידך, המצב של אי-שלום ומלחמה יש בו בשביל הערבים כל הרווחים, ולא עוד אלא שזה נותן להם האפשרות לבוא בתביעות עזר מכמה מעצמות שמחוץ לאזור זה, ועל ידי שיעוררו התחרות בין מעצמה אחת להשני' למי חשיבות יותר גדולה אצל השליטים במדינה ערבית פלונית, יגדילו העזר והסיוע והמתנות וכולי, מה שאין כל זה כשתבטל המתיחות בהאזור והענינים יסודרו והחיים יכנסו למסלול רגיל וכולי.

וכיון אשר ארץ ישראל היא ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, הרי בודאי שלא ינום ולא יישן שומר ישראל, וכמו עד עתה כן גם להבא יגן על עמו ישראל מכל צרה וצוקה. וככל שיתבסס יותר היסוד של קיום עם ישראל – גוי אחד בארץ – הוא דרך חיים בחיי היום יום על פי הוראת התורה, אשר תורה אחת היא לכולנו, נתונה מה' אחד, כן יגדל הבטחון בארצנו הק' ועד לקיום ההבטחה וישבתם לבטח בארצכם ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד.

(אגרות קודש חב"ו עמ' עב)

ללא ספק הוא "בא להרגך", אזי "השכם להרגו"!

ידוע פסק דין הגמרא "אם בא להרגך השכם להרגו" – שמזה מובן ב' ענינים: (א) שיכולים להיות בטוחים שפלוגי "בא להרגך", (ב) כאשר יודעים ש"בא להרגך", אין להמתין עד שיצא

למלחמה כו', אלא "השכם להרגו".

רב' הוראות אלו נוגעים אלינו:

ישנם "רודפי שלום" שרוצים להשלות את עצמם שלאחרי תקופת היטלר ימ"ש לא שייך עוד המצב ד"הבא להרגך", וברור הדבר – אומרים הם – שגוי לא יעשה עוולה ליהודי. ולכל היותר – טוענים הם – הרי זה רק ספק וחשש בעלמא, ואי אפשר להיות בטוחים בדבר, שהרי "אין אדם יודע מה בלבו של חברו".

ועל זה באה ההוראה בתורה, שיש מציאות שיודעים בוודאות שפלוגי "בא להרגך": כשיודעים היכן נתחנך, מה עשה אתמול, ומי מנהיג אותו היום – ברור הדבר בלי שום ספק שהוא "בא להרגך"!

וכיון שיודעים ש"בא להרגך" – אזי ישנה הוראה נוספת: "השכם להרגו"! אין להמתין עד שהלה יצא למלחמה וכו', שהרי יתכן שאז יהי' ח"ו מדי מאוחר, אלא "השכם להרגו". וכל זה – לא בגלל היותו שופך דמים ח"ו, אלא בגלל פס"ד התורה ש"בא להרגך השכם להרגו".

וכאשר ייצאו בתוקף היותר גדול וברעש ("שטורעם"), שלא מתייראים מאף א', ולא מתייראים מה"רכב" וה"סוסים", כיון ש"אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", וכיון ש"מחנך קדוש" הנה ה' אלקיך מתהלך בקרב מחנךך – הנה כשהשונא רואה תוקף זה, אזי "נפל פחד היהודים עליהם".

(תורת מנחם חב"ד עמ' עב2)

לעצור ניתוח באמצע מכיוון שיוור דם לחולה!?

דברים נוקבים על מורך הלב לסיים את מבצע "שלום הגליל"
בניצחון גמור לבני ישראל

דובר לעיל אודות הפעולה שצריכה להעשות על ידי היהודים הנמצאים באה"ק, החל מאותם היהודים שבהם תלוי הדבר (ע"פ השגחה פרטית), להחליט באמת שלא להתפעל מה"פוליטיקאים הפחדנים", ולסיים את מבצע "שלום הגליל" בשלימות, בשעתא חדא וברגעא חדא, ללא קרבנות מב' הצדדים.

חז"ל שבידי אדם "אי אפשר לצמצם"), אבל נקודת ותוכן הענין הוא באופן שוה: תמיד אותם האנשים (או תלמידיהם) ואותן הטענות – שצריכים להשתדל לישא חן בעיני אומות העולם, ולא להתנהג באופן ד"עם לבדד ישכון", וזוהי הדרך לשלום, צדק ויושר!

הכל יודעים שהקב"ה רוצה שההנהגה תהי' בדרך הטבע, ולכן זקוקים לסיוע של אוה"ע בממון ונשק וכיו"ב – אבל המציאות היא שאוה"ע נותנים ממון ונשק, ללא כל תנאים והגבלות (ורק כלפי חוץ מכריזים אודות הגבלות מסוימות כו'), אלא שמעלימים זאת מ-3 מליון יהודים, או שמספרים להם חצי אמת בלבד!

ותירה מזו: לא זו בלבד שאוה"ע נותנים סיוע בממון ובנשק, אלא הם רוצים ומעוניינים שייסו את הפעולה בשלימותה, בשעתא חדא וברגעא חדא, אלא באופן רשמי לא רוצים לפרסם זאת, כי הפירסום מעמיד אותם במצב בלתי נוח, שאז צריכים הם להצטדק אם הם ידעו או לא ידעו, אם הם כעסו או לא כעסו, וכיו"ב, ולכן, מוטב שלא להתייעץ עמהם באופן גלוי (ומה שעושים בחשאי – הרי עושים זאת בלאה"כ).

וכאמור לעיל – ישנם ב' או ג' אנשים שבידם תלוי הדבר להחליט אודות סיום הפעולה, ולכן, עליהם מוטלת כל האחריות שבדבר. היינו, היות שהם התחילו בניתוח זה, שעלה במאות הרוגים ופצועים, וניתוח זה בוצע כבר ברובו – אזי מוטלת עליהם האחריות לסיימו בהקדם האפשרי.

ואם לא יעשו כן – יהי' הדבר בדוגמת הכשלון שהי' במלחמת יום הכיפורים, כפי שהודתה ראש הממשלה דאז שבמשך כל ימי חייו לא תוכל לסלוח לעצמה על זה שהעדיפה את שיקולם של ה"מדינאים" לעומת השיקול של אנשי הצבא, ובמשך כל ימי חייו יעמדו לנגד עיניו אותם הרוגים ופצועים שנפלו כתוצאה מכשלון זה!

ובפרט שעתה מדובר אודות מספר גדול יותר של הרוגים ופצועים, ולאידך – בנקל יותר לסיים את הפעולה בשעתא חדא וברגעא חדא, מבלי להכנס לתוך העיר [ביירות, לבנון. המו"ל], אלא מבחוץ בלבד (כנ"ל) ובפרט שישנם גם אלו הנמצאים בפנים, שאין כאן המקום לדבר ולפרסם אודות ענין זה.

(תורת מנחם תשמ"ב ח"ד עמ' 1853 ואילך)

הפסקת אש – זמן לאויב להתעצם רח"ל!

...הם אומרים שמוכנים לעשות שלום, בתנאי שתהי' הפסקת-אש במשך תשעים יום:

מהו ההגיון בהפסקת-אש למשך תשעים יום?! – ממה-נפשך: אם הם מוכנים באמת לעשות שלום – שיחתמו על הסכם שלום תוך עשרים וארבע שעות, ואז תיפסק המלחמה לתמיד!

אלא מאי, ברור הדבר, כפי שיודעים הכל, שכל כוונתם בהפסקת-אש למשך תשעים יום אינה אלא כדי שיוכלו לבנות בתעלת-סואץ מבצרים חדשים ולמלאותם בנשק חדש וכו' – שכבר נמצא ועומד מוכן בלוב, צרפת או רוסיה, ומחכים רק

וכאמור לעיל – כדי לפעול זאת, צריכים להראות שמתכוונים אמנם לעשות זאת בפועל ממש, ואז מספיקה הכנת הנשק בלבד כדי להטיל אימה ופחד על הצד שכנגד.

ובפרט כאשר הדבר קשור עם הנשק האמיתי – "אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", "ובשם אלקינו נדגול", כפי שהדבר מתבטא במבצע תפילין, וכן בשאר כל המבצעים (כולל ענין הכשרות שבצבא).

ובכללות – עצם העמידה להגן על ארץ הקודש ועל גוי קדוש הדר בה, עד כדי מסירת נפש בפועל ממש – הרי זו זכות גדולה ביותר, כי אין דבר נעלה יותר מאשר מסירת נפש בפועל ממש! וא"כ, עבור פעולה זו עצמה ראויים לנסים גלויים!

ובין הנסים גלויים – נכלל גם ה"נס" שאותם ב' או ג' אנשים (שבהם הדבר תלוי) ישכחו אודות מציאותם של שאר האנשים, וימלאו את השליחות הקדושה המוטלת עליהם – לסיים את מבצע "שלום הגליל", לאחר שכבר התחילו בזה.

אפילו אם נאמר שהי' מקום לשקו"ט אם להתחיל במבצע זה, הנה לאחר שכבר התחילו בזה, והכניסו את הצבא למעמד ומצב זה – הרי בודאי שמוכרחים לסיים את הפעולה בשלימותה.

ומשל למה הדבר דומה – ל"איש הירא ורך הלבב" שיכנס לחדר ניתוחים ויראה שרופאים מתחילים לבצע ניתוח לחולה רחמנא ליצלן, ובראותו את טיפות הדם הראשונות, יתחיל להפציר ברופאים שיפסיקו לנתח את החולה. וימתינו עד שהחולה יחזור לאיתנו מהתחלת הניתוח, ואז ינתחוהו שנית. וכן הלאה, כי כיצד אפשר להמשיך בניתוח כאשר רואים שדמו של החולה נשפך?! – והרי מובן בפשטות מה תהי' תגובתם של הרופאים למשמע רעיון כזה!

וכמו כן הוא בנמשל – בנוגע למצב הבטחוני של 3 מליון יהודים (כן ירבו) הנמצאים בארץ הקודש:

לאחרי שהתחילו בניתוח א', בא "איש הירא ורך הלבב" וצוה להפסיק באמצע הניתוח, באמרו שצריכים לערוך אסיפה, צריכים לברר מהו חוות-דעתו של פלוני ופלוני (דאל"כ אין זה "דמוקרטי"), וצריכים לשאול בחו"ל וכו'. ועד"ז אירע בניתוח השני והשלישי. ועתה אוחזים בניתוח הרביעי, שכבר נעשה ברובו. תוך כדי הקרבת מאות קרבנות הי"ד, ומאות פצועים, ואעפ"כ ישנם כאלו שעולה בדעתם שכדי להביא למצב של שלום וכיו"ב, אזי העצה לזה היא – להפסיק באמצע הניתוח, ולא לרפא את המקום הנגוע כו', וזאת – לאחר שנפלו מאות קרבנות, ובמשך הזמן שלאח"ז יערכו אסיפות וכינוסים, ויבקרו בכוכ"מ מדינות, ואז יראו איך יפול דבר!

כיצד מניחים לעשות "נסיונות" כאלו בנוגע ל-3 מליון יהודים?! – הרי במשך ג' פעמים ראו שהנהגה זו גרמה לצרות צרורות?!

וכאמור – אותו מעמד ומצב חוזר ונשנה זה כמה פעמים, כמעט כמו "קופי"! ישנם אמנם שינויים מידי פעם, כי לא יתכן שפני הדברים יהיו לעולם באותו מעמד ומצב בדיוק (וע"ד לשון

לימוד מגביהא בן פסיסא

מובא ממגילת תענית (שנכתבה זמן רב לפני הגמרא) בנוגע לכ"ה סיון, וז"ל:

"בעשרים וחמשה ב' (לומר דיום טוב הוא .. משום נס זה) איתנטלו דימסנאי (עוררין בעלי חמס שהיו רוצים ליטול חלק) מיהודה ומירושלים.

כשבאו בני ישמעאל לעורר על ישראל (לפני אלכסנדרוס מוקדון) .. ובאו עמהם .. כנעניים ומצריים, אמרו, מי ילך וידון עמהם, אמר להם גביהא בן פסיסא .. לחכמים, אני אלך ואדון עמהם .. אם ינצחוני, אמרו להם, הדיוט שבנו נצחתם.

אמרו ישמעאלים, כתוב בתורה ביום ההוא כרת ה' את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת, ואנו מזרעו של אברהם, שישמעאל בן אברהם, ונחלוק עמכם. השיב להם גביהא בן פסיסא, כתוב בתורה ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות, וכתוב בתורה ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. ברחו להם.

כנעניים אמרו, ארץ כנען שלנו היא, שכן כתוב בתורה ארץ כנען לגבולותי'. אמר להם גביהא בן פסיסא, וכי יש גזר דין שמקצתו בטל ומקצתו קיים, הרי כתוב בתורה ויאמר ארור כנען עבד עבדים וגו', עבד שקנה נכסים, עבד למי ונכסים למי וכו'. אמר להם אלכסנדרוס, תשובה נצחת השיב אתכם, אם אתם מחזירין תשובה הרי מוטב, ואם לאו הרי אתם לו לעבדים. אמרו תן לנו זמן שלשה ימים, הלכו ולא מצאו תשובה, מיד הניחו בתיהם כשהיו מלאים שדותיהם כשהם זרועות כרמיהם כשהם נטועות [ולהעיר, שפרט זה נאמר רק בנוגע לכנעניים, בגלל שביחס אליהם ישנה הטענה ש"מה שקנה עבד קנה רבו"], הלכו וברחו להם וכו'.

באו המצריים ואמרו, מתורתם אנו מביאין עליהם ראי', שנאמר ושאלה אשה משכנתה, ששים רבוא אנשים יצאו מאצלנו כולם טעונים כסף וזהב, שכן כתוב בתורתם וינצלו את מצרים, יתנו לנו כספינו וזהבינו. אמר להם גביהא בן פסיסא, כלום אתם מביאין ראי' אלא מן התורה, כתוב בתורה ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה, ששים רבוא היו אבותינו, והעבדות בחומרם ובלבנים וכל עבודה חנם בלא שכר, ראו כמה שוה פעולתנו, לכל יום ויום סלע לכל אחד ואחד ביום, ישבו פלוסופים וחשבו, ולא הגיע למאת שנה עד שהיתה מצרים שלהם, והלכו משם בבושת פנים".

ומובן שאין צורך לבאר הנמשל מזה בנוגע לזמננו זה, ובאמת לא שייך לומר על זה "נמשל", כיון שזהו אותו מאורע שחזור ונשנה עתה.

ומזה יש ללמוד הוראה כיצד צריכים להתנהג ביחס לטענות של אומות העולם בנוגע לארץ ישראל כו', שצריך לטעון ולומר, שענינים אלו שייכים לבנ"י – לא בגלל שכך אמר "קיסניג'ר" או "מאָרקס" וכיו"ב, או בגלל שלבנ"י יש כך וכך כלי נשק וכו', אלא בגלל שכך נאמר בתורה!

להזדמנות שיוכלו להעבירו לשם, כיון שאינם יכולים להעבירו, בגלל שבמשך שלשת החדשים האחרונים מפגיזים את המקום ללא הרף, כדי למנוע את הקמת המבצרים ומשלוח הנשק כו'. ולכן דרושה להם הפסקת-אש למשך תשעים יום עכ"פ, ויש להם כבר תירוץ מן המוכן מדוע לא מכבדים אותה!

[וכדרך הדיפלומטיא – כותבים "חווזה" בלשון שיכול להתפרש בשני אופנים, כיון שהעיקר הוא שיהי' נראה יפה בגלוי, ואילו עצם הענין – יכולים לסלף. וכפי שאמר פעם שר-החוק, שענין הדיבור הוא כדי להעלים על המחשבה... לדבר באופן מסויים ולחשוב להיפך, ובלבד שבגלוי יהי' נראה יפה ועדין. – רוצים לירד לחייו, אבל עושים זאת ב"עדינות", עם "כפפות של משי", ובלשון הגמרא: "ואהבת לרעך כמוך – ברור לו מיתה יפה" [...].

וכיון שכן, הרי הפסקת-אש עתה למשך תשעים יום היא דבר שאינו מתקבל בשכל כלל, אלא הוא היפך השכל ממש – כיון שעיי"ז ירד לטמיון כל מה שהשקיעו בזה במשך שלשת החדשים האחרונים, ריבוי ממון (בסכומים של מליונים), והעיקר: כו"כ קרבנות רח"ל!

ומה שהם טוענים שישלחו לשם משגיחים שיהיו אחראים שלא יבנו וכו' – ראינו כבר עד כמה אפשר לסמוך על הבטחותיהם, כפי שאירע בתשי"ז (ועד"ז לפנ"ז בשנת תש"ח), שארבע מדינות חתמו שהם אחראים לשמירת השלום ושלחו משגיחים וכו', ואעפ"כ, כש"נאצר" רק רמז באצבעו הקטנה (אפילו לא הגדולה...), ארזו מיד את חפציהם וחזרו איש תחת גפנו!

ובפרט עכשיו, שלפני כמה שבועות נסע לשם "משגיח" כדי לדבר אודות שלום, לאחר שקיבל רשיון לבוא, וידעו שהוא עומד לבוא, ואעפ"כ הרגו אותו – כפי שהתפרסם בכל העיתונים, ואין פוצה פה ומצפץ!

לפני שלש שנים הבטיח נשיא ארה"ב הקודם שישלח לשם את צי האניות עם כל נושאי כליו, ושום דבר לא הועיל, כך, שאי אפשר לסמוך עליו, ומכ"ש עתה, שהוא בעצמו אינו אחראי לחיילים שלו בקמבודיא ובוועטנאם.

וכל הצרה היא – שלא יוצאים בתוקף לומר את האמת, שאי אפשר לקבל הצעה זו, שהיא היפך השכל, בגלל הפחד או הבושה מפני ידי-טוב (בה בשעה שהוא בעצמו יודע שזהו דבר שאין לו מקום בשכל), וטוענים, שאי אפשר לקבל הצעה זו בגלל שיש כמה אנשים בפנים שאינם מסכימים על זה... (שזוהי טענה שיש עלי' תשובה – לזרוק את אלו שאינם מסכימים, ובמילא ישארו רק אלו שמסכימים על זה, ח"ו שיהי' כן).

והסיבה לכך היא – בגלל החסרון באמונה בהקב"ה ש"הפיל שריהם של שבעים אומות לפני משה ואמר לו, ראה אין בהם עוד כח", כפי שהראה הקב"ה במלחמת ששת הימים, ועוד לפנ"ז, בשנת תשי"ז, ובשנת תש"ח, ואעפ"כ לא תפסו זאת עדיין!

(תורת כננים חס"א עמ' 108 ואילך)

[אך בסופו של דבר, לאחר שטענו זאת ריבוי פעמים, וושינגטון מסרה את הדברים למוסקבה ולערבים – פירשו זאת באופן שהסיבה לכך היא (לא להיותם רודפי שלום, אלא) כיון שאין בכחם להחזיק בשטחים ולהתמודד עם מליון וחצי ערבים].

וכעבור עוד כמה שנים פרצה עוד מלחמה [ביוה"כ תשל"ד. המערכת], והקב"ה ברוב חסדיו הנחיל נצחון גדול ביותר שאף פעם לא היה כמוהו, שאין כאן המקום להאריך בזה: ה' מצב איום ונורא, לגמרי לא היו מוכנים וכו', וכו', אלא שהיו כמה אנשי צבא שהתעקשו וכו', והקב"ה הצליחם באופן של למעלה מדרך הטבע, ואילו זכינו – היו ממוטטים את כל מצרים, סוריה ולבנון, אלא, שכדי למצוא חן בעיני הגוי, הורו לחיילים שיעמדו על מקומם, דבר שסיכן עשרות צעירים כו' (היפך דעת המפקד, שע"פ שו"ע בו תלוי הדבר לא בפוליטיקאים), ורק בגלל ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל", ה' מספר קרבנות הרבה פחות ממה שהי' צ"ל בדרך הטבע.

וכשבאו אנשי הצבא ואמרו שנסיגה מהתעלה תחמיר את המצב (בהביאם ראיות ממה שאירע כתוצאה מזה שלא ניצלו ההישגים דמלחמת ששת הימים כו') – אמרו הפוליטיקאים: אף על פי כן!

ועתה, לאחר שחזרו על אותה טעות ג' פעמים – עדיין מסרבים הפוליטיקאים לשמוע בקול אנשי הצבא, ושלחו שליח להודיע שמוסיפים להחזיר שטחים, בניגוד לדעת אנשי הצבא שע"ז יהי' קשה יותר להגן כיון שקו ההגנה יתארך ג'פ ככה, ולא עוד אלא שהוסיפו וצרפו לכך "מתנה" שאיש לא העלה על דעתו (גם לא הערבים) – שמחזירים את "אבו-רודס" ששם ישנו נפט!

ובזה מזמינים על עצמם לחץ נוסף, ואף גדול יותר, כי: בנוגע לענינים של נשק, יכולים לצבור כמות לכמה חדשים ולהחזיק זאת במחסנים וכו', כך שעכ"פ בכמה חדשים אלו לא יהי' לחץ; אבל כאשר מדובר אודות נפט – זקוקים אליו כל הזמן, ובכמות גדולה ביותר, ויכולים לצבור רק לימים או שבועות ספורים.

ובכן: המציאות היא – שבא"י אין מקום להחזיק נפט אפילו למשך חודש ימים (ולכל היותר – ג' שבועות), כפי שיודעים הן אמריקא, הן רוסיה, הן היהודים, ולהבדיל – גם הערבים.

וא"כ, בכך שמחזירים את "אבו-רודס", מזמינים על עצמם לחץ נוסף מזה שלוחץ – כיון שיהיו תלויים בהבטחתו לתת נפט.

ואח"כ הוסיפו ועשו מזה "הישג צבאי", בהודיעם שקיבלו מושינגטון כך וכך כסף ואוירונים וכו'. – אבל לא מספרים שעבור כל אוירון שא"י מקבלת, יקבלו הערבים לכל הפחות שלשה (אוירון אחד לכה"פ למצרים, ועד"ז סוריה וירדן), ועד"ז עבור כל דולר שנותנים לא"י, מקבלים הערבים לכה"פ שלשה!

ואכן לושינגטון אין ברירה – דכיון שבנ"י הם "המעט מכל העמים", באים הערבים בטענה שהם מרובים, כך, שאם עבור א"י ששם יש 3.5 מליון איש נותנים כ"כ הרבה – למצרים שיש בה 30 מליון, עאכ"כ שצריכים לתת יותר, וזוהי טענה שלושינגטון אין

וכשאומרים לגוי שכך נאמר בתורה – הנה דוקא דברים אלו חודרים בו ("דאָס דערנעמט אים"), ומתפעל מהם, ועד שכורח כו' (משא"כ כשאומרים דברים אחרים כו').

ואף שלכאורה אינו מובן מדוע מתפעל הגוי מזה, בה בשעה שביכלתו להשיב שכך נאמר בתורתכם, ואין זה מחייב אותי כו' – הרי רואים שכן היא המציאות בפועל, שכאשר יהודי אומר שכך כתוב בתורה, ואומר זאת באמת, הרי זה מתקבל אצל הגוי ופועל עליו כו'.

והוראה זו שנאמרה בתורה שהיא נצחית בכל הזמנים – מודגשת ביתר שאת ויתר עוז בבוא יום כ"ה סיון בכל שנה, כיון ש"הימים האלה נזכרים ונעשים".

(תורת מנחם חנני' עמ' 351 ואילך)

החזרת שטחים – סכנה של פיקוח נפש!

כשמתעוררת שאלה בנוגע להחזרת השטחים שיכולה לגרום לקרבנות רח"ל, הנה ע"פ שו"ע צריך לשאול זאת אצל איש צבא, להיותו מומחה בעניני בטחון והגנה, ואין לו שיקולים אחרים, ולא אצל פוליטיקאי – שאינו מומחה בעניני הגנה, ויש ביניהם שרוצים להחזיר שטחים (מבלי להתחשב בפקו"נ של יהודים) מצד שיקולים צדדיים של נשיאת חן בעיני הגוי בושינגטון או במוסקבה.

וכששואלים אצל אנשי הצבא – אומרים כולם פה אחד, שבאם יחזירו שטחים, יחמיר מצב הבטחון כמה פעמים ככה לגבי המצב בשעה שעמדו ע"י התעלה, והיכן שעומדים עתה.

וגם הפוליטיקאים יודעים מזה . . . אלא שברצונם למצוא חן בעיני הגוי, ולכן הסכימו להחזיר שטחים. וכששואלים אותם היתכן, הרי זה יגבה קרבנות?! עונים הם, שבינתיים יהיו כמה "ימי שלום"...

ושוב חוזרים על טעות העבר:

במבצע קדש לא שמעו בקול אנשי הצבא שאמרו שצריך לילך עד התעלה, וזה הביא אח"כ למלחמה גדולה.

ועל אותה טעות חזרו במלחמת ששת הימים – שלאחרי נצחון כה גדול, ה' ברור לכולם – שינצלו זאת [לגוי בושינגטון לא היה ספק בנוגע לזה, וגם לערביי ירושלים לא היה ספק מה עומדים לעשות עמהם כו'], ויהודים יתיישבו בחברון (עיר האבות) ובירושלים העתיקה, ובכל יהודה ושומרון, ואנשי הצבא אמרו שמוכרחים לעשות זאת כדי למנוע קרבנות.

אבל כאן התערבו פוליטיקאים, שמצד רגש הנחיתות כלפי הגוי (כיון שהתחנכו בין גוים כו') רוצים למצוא חן בעיניו, ואמרו: שיהודי יתיישב בחברון?! – חם ושלום!... ולכן שלחו משלחת לושינגטון, והודיעו שמוכנים להיות "בחור טוב" ("גוד בוי") ולהחזיר את השטחים (כולל חברון, שכם, הגולן, ועד לירושלים העתיקה), ובלבד שיהי' באופן מכובד – שיאמרו שהיהודים "רודפי שלום" וכו'.

החזרת השטחים גרמה למלחמת יום הכיפורים!

ימים ספורים אחרי פרוץ מלחמת יום כיפור, נשא הרבי דברים בהם דיבר ע"י השאלה איך יתכן שפרצה מלחמה, לאחר חנינות שהיו במלחמת ששת הימים:

אך צריך להבהיר ביאור הענין – למה עשה הוי' כזאת, שכל הענין יחזור ויתחדש עוד הפעם?

והביאור בזה בפשטות – שזהו בגלל שבשעה שהקב"ה נתן במתנה את השטחים וכו', היו כאלו שיצרם אנסם, ומיד התחילו להתווכח ולומר שרוצים להחזיר: דבר זה רוצים להחזיר לגמרי, ודבר זה רוצים להחזיר שלשת-רבעים וכו', ומצאו בזה כו"כ הסברות.

ואע"פ שלכאורה איך יכול אדם יחיד לעמוד נגד אלו שמצד טעמים מסויימים טענו שהם מדברים בשם כו"כ באמרם שמבלי הבט על כך שהקב"ה נתן זאת ובאופן נסי, רוצים להחזיר זאת, ומבקשים ושולחים שלוחים וכו' – הרי יודעים, ע"י פסק הרמב"ם, שדברים אלו לא נאמרו בשם כלל ישראל, אפילו לא בשם יחידים מבני, ואפילו לא בשם עצמם, כיון שזהו רק בגלל שיצרם אנסם.

...ובפרט שעכשיו בודאי תפסו גם הם איך הי' נראה המצב בימים אלו, רח"ל, אם היו מחזירים ח"ו אפילו חצי או שלשת-רבעי קילומטר – הרי בודאי שעכשיו רואים גם הם את הכשלון הנורא, כך, שדיבורים אלו לא היו שלהם, אלא יצרם אנסם.

(תורת כננים חז"ר עמ' 79 ואילך)

צדקה לזכות החיילים ולזכות ה"מדינאים"

היות ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל" – הרי ההוספה בכל עניני יהדות בודאי תוסיף בהצלחת כל ענינים אלו.

זאת אומרת: אפילו אם הדברים האמורים לעיל לא יפעלו שינוי אצל ה"מדינאים", הרי ישנו דבר שבודאי יכול להועיל: כאשר בני ישראל יוסיפו בכל עניני יהדות, ובמיוחד ב"מבצע תפילין". שעל זה נאמר "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", ועד"ז בנוגע למבצע דרישום בני" בספרי התורה הכלליים, ע"י שכל יהודי קונה אות א' בספר תורה, ועד"ז בנוגע ל"מבצע צדקה", שהיא שקולה כנגד כל המצוות, והעיקר (מה שנוגע לימינו אלו) – סגולתה המיוחדת לקרב את הגאולה.

ומובן, שבכל ענינים אלו יכול לפעול כאו"א מישראל (מבלי לבקש רשות מאף אחד), ולעשות זאת באופן שלמעלה מכל מדידה והגבלה.

ובנוגע לפועל:

מן הראוי שכאו"א יוסיף במצות הצדקה, וחלק מזה – לזכותם של יהודי ארץ ישראל (כדי שיתוסף בשמירת הקב"ה עליהם – "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"), ובמיוחד – לזכותם של חיילי "צבא הגנה לישראל", שאינם מתחשבים עם חשבונותיהם הערמוניים של הפוליטיקאים והמדינאים. אלא הם עומדים במסירת נפש ממש להגן על ארץ הקודש והדרים עליה, ובזכות מצות הצדקה (שמקיימים לזכותם) יתוסף בהגנתם ע"י "ה' אלקי הצבאות".

עלי' תשובה. ומה שלא נותנים לכתוב על זה בעיתונים ולספר זאת כדי שלא זעזע מהסכנה שבדבר – אין זה משנה את המציאות, אלא שנוהגים כשיטת בת היענה, שבמקום לעשות משהו בעת סכנה, טומנת ראשה בחול, וסבורה שאם אינה רואה – גם אינה נראית!

ומה שטוענים שהרוויחו קבלת הסכם וכו' – הרי זה רק "פיסת נייר" (שבה נרשם שאינם עקשנים אלא "רודפי שלום", והבטחה שג' שנים לא תהי' מלחמה) שיכולים להניחה על קרן הצבי... שכן, כשמבררים האם כבר היו בעבר הבטחות כגון דא, ישנו מיד המענה, שכבר ראו בעבר שהבטיחו, ועוד בתוך 24 שעות עשו ההיפך מזה!

רצונך להאמין לגוי – זהו ענין פרטי שלך, אבל לא באופן שע"י מעמידים יהודים בסכנה, כבמצב דעתה – שיכולים להגיע עם טילים למקומות שבנ"י גרים שם (ואין נפק"מ אם יורים עם או בלי רשיון של המפקד כו'), יכולת שלא היתה בידם עד כה; במצב כזה בודאי שאסור לסמוך על הגוי.

ועד כדי כך ברור שאי אפשר כלל לסמוך על הבטחות הגויים (כולל האמנה של האו"ם), שזה אפילו לא נכנס בגדר של שקר, כיון שמלכתחילה יודעים שאין בזה שום תוקף. – על כותל ה"או"ם" מתנוסס הפסוק "לא ישא גוי אל גר חרב", ומבפנים ישנו ה"עוצו עצה" הכי גדול!... (אלא שסוכ"ס – ותופר").

(משיחת יום שמחת תורה תשל"ז)

יוצאים עליהם בכלי זין אפילו בשבת!

כאשר מדובר אודות שטחי ארץ ישראל שהקב"ה כבר נתנם לבני – מחזיקים בני" בשטחים אלו בשתי ידיים, ואינם מוותרים מאומה!

וכמו כן בנוגע לשטחים דחוק לארץ הקשורים ונוגעים לבטחונם של יהודים הנמצאים בארץ ישראל או בחו"ל (עירובין מה, א – נהרדעא) – שאין לוותר ח"ו על שטחים אלו, מכיון שוויתור כזה כרוך עם ענין של סכנה ופקו"נ, ואדרבה: מכיון שישנו חשש ש"משם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" – אזי "יוצאים עליהם בכלי זין ומחללין עליהם את השבת" ("עד רדתה – אפילו בשבת"), וכל זה – אפילו כאשר מדובר אודות נכרים שצרו על עיירות ישראל "על עסקי תבן וקש בלבד", ולא רק כאשר צרו בפועל, אלא אפילו כאשר ישנה שמועה שהם "ממשמשים לבוא" (שו"ע או"ח סשכ"ט ס"ו).

וכאשר יהודים מתנהגים ע"פ הוראת השו"ע ועומדים בזה בכל התוקף – אזי נופל פחד על אומות העולם, וכמ"ש "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", ואז – אינם מנסים אפילו לפגוע ביהודים ח"ו, ואדרבה: בשבעה דרכים ינוסו לפניהם". כלומר, שהם יברחו משטחי ארץ ישראל ומהשטחים הקשורים לבטחונם של ארץ ישראל, ותועלת הדבר תהי' גם עבורם – עבור האינם יהודים, ואפילו עבור "מחבלים", שגם הם לא יפגעו, מכיון ש"בשבעה דרכים ינוסו לפניהם"! וזוהי הדרך היחידה להשכנת שלום אמיתי!

(לקיט שיחת חכ"ה עמ' 438)

- שכאשר מדובר אודות ענין הכרוך עם פיקוח נפש. צריכים לשאול את חוות-דעתם של המומחים לדבר. ובענינו - אנשי הבטחון, שדעתם ברורה שהיו צריכים לסיים כבר את מבצע "שלום הגליל", ועכ"פ - לסיימו עתה.

(תורת מנחם תשנ"ב ח"ב עמ' 1725 ואילך)

ונוסף לזה - יתנו חלק מהצדקה לזכותם של ה"מדינאים", שיצאו סוף כל סוף מהגלות הפנימי והעצמי אצל היצה"ר, "אל זר אשר בקרבך", שכתוצאה מזה מפחדים הם מהגוים כו', ויזכרו שהם שייכים לעם אלקי אברהם יצחק ויעקב, וגם להם ניתנה התורה ומצוותי עליהם נאמר "וחי בהם". והוראת התורה היא

פעולות רוחניות להגנה ושמירה

במשך השנים הרבה רבינו לעורר על פעולות שסגולה מיוחדת בהן לחזק את השמירה וההגנה של הקב"ה על עם ישראל, ובפרט בעת צרה. להלן כמה מהן:

תפילין - וטרף זרוע אף קדקוד

דעתי ברורה אשר ההתעוררות והבקשה והדרישה ע"ד "מבצע תפילין" - בתקפן עומדות גם עתה. ואדרבה ביתר שאת וביתר עז, כי המצב בהוה הוא שזקוקים כעת לא רק לזה אשר "כל עמי הארץ... יראו ממך" - יראה הבאה ע"י מצות תפילין - אלא גם - לתוכן ההלכה הידועה - כמ"ש הרא"ש (הל' קטנות - הל' תפילין סט"ו) וז"ל:

...מפני קיום מצות תפילין ותיקונן יתקיים באנשי המלחמה וטרף זרוע אף קדקוד.

וע"פ האמור מובן גודל המצוה והזכות לפרסם הלכה זו בין כל אנשי המלחמה וקרוביהם וידידיהם וכל בני"א - שליט"א - בכל מקום שהם.

(אגרות קודש חכ"ט עמ' קעב)

סידור תהלים וקופת צדקה

- בכל בסיס צבאי

בודאי ידוע לכת"ר גם כן על דבר הצעתי ובקשתי נפשית, אשר בכל יחידה מצה"ל יהי תמיד מוכן מוש"צ ציבור לשימוש של כל הרוצה: זוג תפילין, סידור תפלה, תנ"ך (ובמיוחד ספר התהלים), ולפחות ספר אחד מתורה שבע"פ,

ונוסף על זה גם קופסא לצדקה.

ומובן ועיקר - שיפורסם על דבר זה בכל היחידה. וראיית כל זה - בודאי תעורר בכמה וכמה (בסגנון הכתוב): וראיתם גו' וזכרתם גו', ובכמה מקרים - זכירה שתביא לידי מעשה.

(אגרות קודש חכ"ט עמ' עג)

מזוזה - הבטחון וההגנה ובפרט

בקשר לשחרור שבויים

בקשר עם האירועים האחרונים: חטיפתם ושחרורם של השבויים באוגנדה:

...בזמן הנוכחי זקוק כל בית יהודי באופן מיוחד לשמירה. השמירה האמיתית היא, ככתוב: "ה' ישמור עיר..."...נוסף לכך נתן הקדוש ברוך הוא סגולה מיוחדת לשמירת הבית, והיא המצוה של מזוזה, שחכמינו ז"ל אומרים עלי: ש"הבית נשמר בה".

יתר על כן: השמירה מקיפה את בני הבית גם בשעה שהם נמצאים מחוץ לבית, כמבואר בזוהר הק' שע"ז נאמר: "ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם", וכפי שמוסבר בספרים ששם ה' הכתוב על המזוזה (ש-ד-י) הוא ר"ת: שומר דלתות ישראל.

יש גם לזכור, שמאחר שכל

בני ישראל הם "קומה אחת" והם "ערכים זה בזה" מהוה המזוזה שמירה אלוקית לא רק לבית ולכל אשר בתוכו, אלא שכל מזוזה כשרה הנוספת אי-שם בדלת יהודית - (מחזקת) ומוסיפה בבטחונם של כ" בני ישראל בכל מקום שהם.

(אגרות קודש חל"א עמ' רעט)

אות בספר תורה - "ימלט עמך

כל הנמצא כתוב בספר"

בהתחלת הפרק האחרון דספר דניאל (סי"ב) נאמר: "ובעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך והיתה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר".

...וכאשר לומדים פסוק זה בפשטות - הרי תיבת "בספר" קאי על ספרו של הקב"ה, היינו, ספר התורה. ומזה מובן פירוש הפסוק "ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר" - דקאי על אלו שיש להם אות בספר תורה (שהם ימלטו מה"עת צרה")!

ועפ"ז מובן גודל ההכרח שכא"א מישראל יקנה אות בא' מספרי התורה - כדי שיהי נכלל בסוג ד"כל הנמצא כתוב בספר".

(תורת מנחם תשמ"ב ח"ב עמ' 624 ואילך)

חוברת ז'נתתי שלום בארץ מוקדשת
לעילוי נשמתם של הקדושים
שנהרגו על קידוש שמו יתברך
ה' ינקום דמם,

לזכות השבויים שיפדם הקב"ה במהרה
ויוציאם מאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה,

לזכות רפואתם השלמה והמהירה של כל הפצועים והחולים,

לזכות החיילים העוסקים במסירת נפש בגופם להגן על בני ישראל,

לזכות תושבי ארץ ישראל בכלל,
ואחינו בני ישראל בכל מקום שהם

שישמרם השי"ת מכל צרה וצוקה ויגן עליהם מכל העומדים עלינו,
עדי נזכה לגאולת עולמים ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו

מוקדש ע"י קהילת בית, ס. פאולו ברזיל

BAIT
Centro
Judaico

S. Paulo - Brasil